

РЕШЕНИЕ

№ 641

гр. Бургас, 31.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, IV ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на петнадесети май през две хиляди двадесет
и трета година в следния състав:

Председател: Недялка П. Пенева

Членове: Радостина П. Иванова
Кристиян Ант. Попов

при участието на секретаря Ваня Ст. Димитрова
като разгледа докладваното от Недялка П. Пенева Въззивно гражданско дело
№ 20232100500556 по описа за 2023 година

Производството е по чл.258 и сл.от ГПК и е образувано по въззивната жалба на „Пожарна безопасност и защита на населението” към МВР гр.София, с адрес гр.София, ул.”Пиротска” № 171А, срещу Решение №32/13.02.23г., постановено от Районен съд Поморие по гр.д.№601/22г., с което въззивникът е осъден да заплати на С. П. П., сумата от 511.71 лв., представляваща дължимо допълнително възнаграждение за положен извънреден труд в размер на 59.20ч., за периода от 01.10.2019 г. до 10.07.2020 г., получен в резултат на преизчисляване на положения нощен труд с коефициент 1.143, ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба в съда – 30.09.2022 г. до окончателното изплащане на задължението, на основание чл. 178, ал. 1, т. 3 от ЗМВР вр. с чл. 187, ал. 5, т. 2 от ЗМВР, както и сумата от 121.26лв., представляваща лихва за забава върху дължимите от ответника суми, за периода от 01.02.2020 г. до 30.09.2022г.; направените по делото разноси за платено адвокатско възнаграждение в размер на 400.00 лв., а в полза на бюджета на съдебната власт, по сметка на Районен съд – Поморие - сумата от 300.00 лева разноси по делото, от които 100.00лв. държавна такса и 200.00 лева разноси от бюджета на съда за извършената експертиза, на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК.

Въззивникът изразява недоволство от постановеното решение и претендира отмяната му, с постановяване на въззивно решение, с което искът да бъде отхвърлен. Твърди се, че решението на БРС е неправилно поради нарушение на материалния закон и необосновано. Твърди се, че неправилно е уважена претенцията на ищеца, положеният от него нощен труд да бъде преизчислен по правилата на КТ и Наредбата за структурата по организацията на работната заплата, съгласно които нощният труд се преизчислява по коефициент 1,143. Извършва се анализ на специалните норми на ЗМВР и подзаконовите нормативни актове, които въззивникът намира за приложими. Твърди се, че положеният от ищеца нощен труд своевременно е отчетен и заплатен, като заплащането е извършено съгласно действалите специални нормативни актове.

Извършва се анализ и се аргументира тезата че в случая не е налице празнота в нормативната уредба, за да се обоснове препращане по аналогия към Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, тъй като е налице специална законова регламентация, която предвижда друг ред за отчитане и заплащане на нощния труд, положен от държавните служители по чл.142, ал.1, т.1 от ЗМВР и не следва да се извършва приравняване с коефициент от 1,143. Според въззивника, общото трудово законодателство е неприложимо спрямо служебните правоотношения на държавните служители в системата на МВР и правоотношенията се уреждат изцяло според специалните нормативни актове.

Препис от въззивната жалба на ответника е връчен на ищеца С. П. П., чрез адв.Цветкова. В срока по чл.263, ал.1 ГПК е постъпил писмен отговор, с който въззиваемият обосновава приложение на трудовото законодателство по отношение на претенцията за присъждане на възнаграждение за положен от него извънреден труд.

Производството е по реда на чл.258 и сл.ГПК. Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259, ал.1 ГПК, от лице, за което съществува правен интерес от обжалване на първоинстанционното решение; отговаря на изискванията на чл.260 и чл.261 ГПК, поради което същата е допустима.

Бургаският окръжен съд, като взе предвид събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Не се спори, че между страните съществува служебно правоотношение, по силата на което ищецът заема длъжност „старши пожарникар“ в Районна служба ПБЗН – Поморие към РДПБЗН – Бургас при Главна дирекция ПБЗН МВР. Не се спори, че през процесния период - 01.10.2019г. - 10.07.2020г., същият е полагал труд и през нощта (за времето от 22.00 часа до 06.00 часа), съгласно утвърдени графици, а отработеното работно време се е изчислявало сумарно. Ищецът твърди, че е положил общо 414 часа нощен труд, който на осн. чл.9, ал.2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, следва да бъде приравнен/преизчислен към дневен труд с коефициент 1.143. Това води до полагане на извънреден труд от 59.20 часа, за който не му е заплатено съответното възнаграждение. Претендира осъждане на ответника да му го заплати, в размера на исковата сума – 511.71 лева и обезщетение за забава, в размер на 121.26 лева.

Ответникът оспорва иска. Намира, че приложими към казуса са специалните норми на ЗМВР и подзаконовите нормативни актове - чл.176 и чл.178 ЗМВР относно елементите на месечно възнаграждение на държавните служители на МВР, чл.187 от Закона за Министерство на вътрешните работи (ЗМВР) чл.187 относно продължителността на работното време на държавните служители в МВР, като при работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22,00 и 06,00 ч. Работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период. Работата извън редовното работно време до 280 часа годишно се компенсира с възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа на тримесечен период – за служителите, работещи на смени, чрез заплащане с 50 на сто увеличение върху основното месечно възнаграждение. Твърди, че положеният от ищеца нощен труд своевременно е отчетен и заплатен, като заплащането е извършено съгласно действалите специални нормативни актове.

Според въззивника не е налице празнота в нормативната уредба, за да се обоснове препращане по аналогия към Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, тъй като е налице специална законова регламентация, която предвижда друг ред за отчитане и заплащане на нощния труд, положен от държавните служители по чл.142, ал.1, т.1 от ЗМВР и не следва да се извършва приравняване с коефициент от 1,143. Според въззивника, общото трудово законодателство е неприложимо спрямо служебните правоотношения на държавните служители в системата на МВР и правоотношенията се уреждат изцяло според специалните нормативни актове.

Видно от извършената съдебно-счетоводна експертиза, за исковия период от ищецът е работил на смени, като за същият период е полагал нощен труд за времето от

22 часа до 6.00 часа и общо за целия процесен период е положил общо общо 414 часа, нощен труд. При превръщане на часовете нощен труд в дневни часове с приложен коефициент 1.143 се получават общо 473.20 часа. Разликата е в размер на 59.20 часа, а дължимата сума - 511.71 лв., а лихвата за забава до датата на образуване на делото – 30.09.2022 г. е в размер на 121.26 лв.

Бургаският окръжен съд, при служебна проверка на обжалваното решение, извършена на осн. чл.269 ГПК, намира, че не са налице основания за неговата нищожност или недопустимост, следователно решението е валидно и допустимо. Като взе пред вид събраните поделото доказателства, становищата на страните и като съобрази Закона и задължителната съдебна практика – Тълкувателно решение №1/15.03.2023 год. по ТД №1/2020 год. по описа на ОСГК на ВКС, въззивният съд намира, че първоинстанционното решение е неправилно и незаконосъобразно.

В посоченото тълкувателно решение, ВКС намира, че в ЗМВР не е налице празнота, която следва да бъде запълнена с прилагане по аналогия на КТ и чл.9, ал.2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата, тъй като липсата на правило като това по чл.9, ал.2 в наредбите издадени по прилагане на ЗМВР в частта относно полагането, отчитането и заплащането на нощен труд е обяснима с волята на законодателя да не се създава норма за преобразуване на нощни часове в дневни. ВКС намира, че прилагането по аналогия не следва да се допуска, тъй като случаите по ЗМВР и КТ не са сходни и прилагането на НСОПЗ към процесните служебни правоотношения не би обезпечило постигането на законова цел. При разработването и приемането на ЗМВР, законодателят е имал предвид разбирането за спецификата на служебните правоотношения и равенството на гражданите пред закона, като неблагоприятните последици от полагането на нощен труд от служители на МВР се компенсира със съответните компенсаторни механизми - допълнително възнаграждение за прослужено време – чл. 178, ал. 1, т. 1 ЗМВР, по- голяма основен платен годишен отпуск /чл. 189, ал. 1 ЗМВР/, обезщетение при прекратяване на служебно правоотношение /чл. 234, ал. 1 ЗМВР/, по – благоприятен режим за заплащане на извънреден труд /чл. 187, ал. 5, 6 и 7 ЗМВР/, липса на задължение за заплащане на осигурителни вноски и по – благоприятни условия за придобиване право на пенсия /чл. 69, ал. 2 КСО/, пенсиониране при условията на I категория труд /чл. 69 КСО/ и др.

Според касационната инстанция, горното разрешение съответства и на правото на ЕС – т.49, 51 и 55 от решението по дело C-262/20 на Съда на Европейския съюз, според което следва да се следи за това дали за полагащите труд през нощта има други мерки за защита под формата на продължителност на работното време, заплащане, обезщетения или сходни придобивки, които позволяват да се компенсира особената тежест на този вид труд. Така член 8 и чл. 12, б.“а“ от Директива 2003/88/ЕО следва да се тълкуват в смисъл, че не се налага да се приема национална правна уредба, която да предвижда, че нормалната продължителност на нощния труд за работниците от публичния сектор като полицаите и пожарникарите, е по-кратка от предвидената за тях нормална продължителност на труда през деня. Като извод съдът приема, че чл. 20 и чл. 31 от Хартата на основните права на Европейския съюз трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат определената в законодателството на държава членка нормална продължителност на нощния труд от седем часа за работниците в частния сектор да не се прилага за работниците в публичния сектор, вкл. за полицаите и пожарникарите, ако такава разлика в третирането се основава на обективен и разумен критерий, т.е. е свързана с допустима от закона цел на посоченото законодателство и е съразмерно на тази цел /т. 80/.

Предвид задължителното тълкуване на закона, дадено от касационната инстанция, следва да се приеме, че ЗМВР и подзаконовите нормативни актове не съдържат празнота, която да се преодолее чрез субсидиарно прилагане на чл.9, ал.2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата и КТ. Поради това положението от ищеца труд през нощта, не следва да се преизчислява с коефициент 1.143 и да се преобразува в дневен. Видно от експертизата, на ищеца е заплатено дължимото възнаграждение за положения нощен труд, без преизчисляване. Поради

това не му се дължи заплащане на допълнително такова.

Ето защо и след съобразяване със задължителната практика на ВКС, Бургаският окръжен съд намира, че искът е неоснователен. Решението на първоинстанционния съд, с което е уважен е неправилно и незаконосъобразно и следва да бъде отменено, като вместо него следва да бъде постановено друго, с което искът следва да бъде отхвърлен.

В полза на ответника следва да се присъдят направените в двете инстанции съдебно – деловодни разноски, в размер на по 100.00 лева – възнаграждение за юрисконсулт за две инстанции и 50 лева – държавна такса.

Мотивиран от изложените съображения Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение №32/13.02.23г., постановено от Районен съд Поморие по гр.д.№601/22г., И **ВМЕСТО НЕГО**

ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ ИСКА на С. П. П., ЕГН *****, със съд. адрес гр.Бургас, ул. Шейново №50, ет.3, лях адв.кантора - адв. Р.Цветкова, **ЗА ОСЪЖДАНЕ** на Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ МВР – гр. София, представлявана от гл. комисар Н.Николов-директор да заплати на ищеца сумата 511.71 лв. (петстотин и единадесет лева и 71ст.) представляваща дължимо допълнително възнаграждение за положен извънреден труд в размер на 59.20ч., за периода от 01.10.2019 г. до 10.07.2020 г., получен в резултат на преизчисляване на положения нощен труд с коефициент 1. 143, ведно със законната лихва от датата на депозиране на исковата молба в съда – 30.09.2022 г. до окончателното изплащане на задължението, на основание чл. 178, ал. 1, т. 3 от ЗМВР вр. с чл. 187, ал. 5, т. 2 от ЗМВР, **КАКТО И** сумата от 121.26лв. (сто двадесет и един лева и 26ст.), представляваща лихва за забава върху дължимите от ответника суми, за периода от 01.02.2020 г. до 30.09.2022г.

ОСЪЖДА С. П. П., ЕГН *****, със съд. адрес гр.Бургас, ул. Шейново №50, ет.3, лях адв.кантора - адв. Р.Цветкова, **ДА ЗАПЛАТИ** на ответника Главна дирекция „Пожарна безопасност и защита на населението“ МВР – гр. София, представлявана от гл. комисар Н.Николов-директор, съдебно – деловодни разноски за две инстанции, в размер на 250.00 (двеста и петдесет) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____